

1. TREI CONDIȚII NECESARE

A. Duhovnicesc

„Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh...”

Domnul Isus a spus odată: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh...” (Ioan 6:63). Așadar, cuvintele Bibliei nu sunt doar cuvinte sau nu reprezintă doar litera, ci ele sunt și duh. Să nu uităm ce a spus Domnul: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Ne este înfățișat aici un principiu de bază, și anume că omul nu se poate apropia de Dumnezeu decât în duh. Dumnezeu fiind Duh, nu ne putem închina Lui decât în duh. Dacă ne folosim de orice altceva în afară de duh, cu nici un chip nu ne vom putea închina. Nu ne putem folosi de mintea noastră, de emoții sau de voință. „O închinare voită” (Coloseni 2:23) nu are nici un preț. Pentru că Dumnezeu este Duh, El trebuie să primească închinarea în duh. Același principiu este arătat în afirmația de mai târziu a Domnului, din Ioan 6: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh”. Fiind duh, cuvintele Domnului trebuie citite în duh. Altfel spus, numai prin duh se poate ajunge la înțelegerea lucrurilor duhovnicești.

Scriptura din mâinile noastre înseamnă mai mult decât cuvintele tipărite pe hârtie. Natura ei este de ordin duhovnicesc. De aceea, toți cei care au intenția să citească această carte trebuie să se folosească de duhul lor. Nu există altă cale de-a o citi. Desigur, avem aici în vedere duhul unei persoane născute din nou. Pentru mai multă ușurință, vom folosi deocamdată termenul de „duh renăscut”. După cum nu toată lumea are duhul renăscut,

în același mod, nu toată lumea poate înțelege Biblia. Numai aceia al căror duh este renăscut au putința de a citi Scriptura. În citirea Bibliei, la fel ca în închinarea înaintea lui Dumnezeu, duhul este cel folosit. Fără acest duh, nimeni nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu și nu poate cunoaște nici Biblia.

Poate că provii dintr-o familie creștină. Ți amintești, poate, cum, înainte de nașterea din nou, oricât ai fi citit de mult din Biblie, nu înțelegeai nimic. Cunoșteai istorisirile biblice, țineai minte toate evenimentele consemnate în ea, și totuși, nu înțelegeai nimic. Nu este deloc surprinzător să fie așa, căci Cuvântul lui Dumnezeu este duh. Dacă o persoană nu-și folosește duhul, nu are cum să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu.

Când începe omul să înțeleagă Biblia? Din ziua în care Îl primește pe Domnul. Din momentul acela, Scriptura devine o carte nouă pentru el, o carte pe care o prețuiește și, chiar dacă nu o înțelege prea mult la început, îi place nespus să o citească. O va citi zi de zi, an de an; necitirea ei îi va produce o senzație de foame și goliciune. Ce anume îl face să înțeleagă în felul acesta Cuvântul lui Dumnezeu? Răspunsul e nașterea sa din nou: „Ce este născut din Duh, este duh“. Cuvintele Scripturii sunt duh și la fel este viața pe care omul o primește la nașterea sa din nou. Numai un om cu duhul renăscut poate citi cuvintele Duhului. Și doar atunci va începe Biblia să strălucească și să dea roade în viața lui. Pentru o persoană care nu este născută din nou, oricât de inteligentă și instruită ar fi ea, cartea aceasta va rămâne o taină. Un om născut din nou, chiar dacă este lipsit de educație, va avea o mai bună înțelegere a Bibliei decât un profesor universitar, nenăscut din nou. Care este explicația? Duhul unuia este renăscut, al celuilalt nu. La cunoașterea Scripturii nu se ajunge prin inteligență, cercetare sau aptitudini personale. Din moment ce *rădăcina* și *natura* Bibliei sunt duhovnicești, cum ar putea cineva lipsit de un duh renăscut să înceapă măcar să o înțeleagă? Pentru el, ea este o carte închisă.

„Trupul Meu este adevărată hrană și sângele Meu este adevărată băutură“, a spus Domnul Isus (Ioan 6:55, ASV). Evreii care n-au crezut cârteau între ei, zicând: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui ca hrană?“ Cei născuți din nou știu că asta înseamnă că El este Fiul lui Dumnezeu. Ne plecăm frunțile și mărturisim: „Viața mea vine din trupul Tău și din sângele Tău. Fără trupul Tău, nu pot trăi astăzi. Tu ești cu adevărat hrana mea.“ La citirea cuvintelor Domnului, cel născut din nou va găsi prilej de laudă și mulțumire, nu de exprimare a nedumeririi sale.

„Duhul este acela care dă viață; carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață“ (Ioan 6:63). Două tărâmurii sunt menționate în spusele Domnului: tărâmul duhului și cel al cărnii. În primul, totul are viață și rost; pe tărâmul cărnii însă, nimic nu este de nici un folos. Este absolut necesar să citim Biblia prin mijlocirea duhului. Oricât ar fi un om de învățat, de plin de idei în cercetările lui sau de strălucitor în capacitatea de analiză, el nu va putea, în realitate, studia Biblia, dacă îi lipsește acest duh.

Dumnezeu este duh. Astăzi avem duhul renăscut, de aceea Îl putem cunoaște. Când necredincioșii ni se împotrivesc, elocvența lor poate fi mai mare, iar raționamentele lor pot părea convingătoare; și totuși, noi cunoaștem că am fost născuți din nou — avem în noi duhul renăscut prin care ne putem apropia de Dumnezeu. Cu adevărat, nu are importanță dacă suntem sau nu în stare să dăm o explicație; realitatea este că ne-am apropiat de Dumnezeu. Cei care nu Îl cunosc, speră să-L poată găsi prin analiză, deducție sau raționament. Pot duce la capăt toate acestea, fără să capete credință în Dumnezeu. Căci El nu poate fi găsit prin puterea omenească de analiză și deducție.

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu?“ ne cheamă la realitate cartea lui Iov (11:7). Nu se poate ajunge la Dumnezeu prin cercetare. El nu poate fi găsit decât pe o singură cale: prin duhul renăscut. În duhul său născut din nou, o persoană

Îl cunoaște nemijlocit pe Dumnezeu. Nu există nici o altă cale în afara acesteia. Același duh este necesar în studierea Bibliei, ca și în cunoașterea lui Dumnezeu. Să presupunem că o persoană vrea să-și conecteze instalația la o rețea electrică. În mână are lemn, bambus și o bucată de stofă, dar n-are sârmă. Deși în rețea este electricitate din belșug, aceasta n-are cum ajunge la becuri. Lemnul, bambusul și stofa, în oricât de mare cantitate, nu pot transporta curentul electric. O altă persoană n-are nici stofă, nici bambus și nici lemn, ci doar câteva bucățele de sârmă. Cu ele poate aduce curentul la becuri, pentru că sârmele sunt bune conductoare de electricitate. Într-un mod asemănător, omul are nevoie de un duh renăscut prin care să se poată apropia de Cuvântul lui Dumnezeu și de Dumnezeu Însuși.

Există un singur element în noi care ne dă putința să citim Biblia, și anume duhul renăscut. Dacă, în citirea Cuvântului, întrebuițăm orice alt element, nu vom putea atinge lucrurile lui Dumnezeu. Biblia poate deveni pentru noi sau carne, sau duh. În cazul unui om al cărui duh nu este trezit și care nu se folosește decât de carnea lui și de lucrurile aparținând cărnii, Biblia va deveni pentru el carne. În cazul unuia născut din nou, duhul renăscut va lucra în el astfel încât, ajungând în contact cu Cuvântul lui Dumnezeu, el va atinge duhul. Asta nu înseamnă, desigur, că Biblia își poate schimba natura, să nu mai fie duhovnicească, pentru că ea este duh. Isus a spus: „Duhul este acela care dă viață; carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.“ Cuvintele Lui sunt duh. Pentru ucenicii Săi credincioși, cuvintele Domnului erau duh, pe când pentru iudeii necredincioși, ele erau carne. Pentru cei care au duhul renăscut, cuvintele Domnului sunt duh, în vreme ce, pentru aceia lipsiți de duhul acesta, ele sunt carne. Este aproape comic modul în care mulți oameni abordează Biblia, deoarece le lipsește duhul renăscut. Pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu, rațiunea, inteligența, nu sunt îndeajuns. Este necesar un duh renăscut.

„Interpretând lucruri duhovnicești unor oameni duhovnicești“

De ce oare, se întrebă unii, deși sunt născut din nou și am în mine un duh nou, totuși nu înțeleg Scriptura? De ce rămâne aceasta o carte închisă pentru mine? Pentru a răspunde, să citim un fragment din Scriptură:

„Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirele înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere“ (1 Corinteni 2:1-4). Primul capitol al Epistolei întâi către corinteni tratează subiectul propovăduirii lui Pavel, care n-a fost făcută cu „vorbirele înduplecătoare ale înțelepciunii“. „... credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia... Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiseră Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci... «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.» Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești“ (versetele 5-13).

Într-o notă de margine (în traducerea ASV), ultima parte este tradusă: „interpretând lucruri duhovnicești unor oameni duhovnicești“. (Având în vedere contextul capitolului nostru, varianta aceasta pare mai bună. Întrucât în capitolul 3 cuvântul „duhovnicesc“ se referă la oameni, același cuvânt folosit către sfârșitul capitolului 2 nu poate avea alt înțeles. Un alt înțeles nu este îngăduit de legea interpretării.) Pavel le comunică lucruri duhovnicești celor care sunt duhovnicești (termenul folosit în limba greacă pentru „întrebuințând“ poate fi de asemenea tradus „comunicând“).

După citirea acestui fragment ne putem da imediat seama de legătura dintre duh și Biblie. Desigur, Pavel se referă aici la acele vorbiri descoperite de Duhul Sfânt și învățate de la Duhul Sfânt — cuvintele înțelepciunii Duhului Sfânt, nu cele ale înțelepciunii omenești. Care sunt „vorbirile învățate de la înțelepciunea omenească“? Lucruri pe care ochiul le-a văzut, urechea le-a auzit și la care inima a meditat — acestea sunt vorbirile omenești. Dar de unde vine descoperirea lui Pavel? Descoperirea lui vine de la Duhul Sfânt, care singur cunoaște lucrurile lui Dumnezeu. Cum ajunge omul să cunoască această descoperire a Duhului Sfânt? Pavel spune că trebuie să avem Duhul lui Dumnezeu. Lucrul acesta se potrivește întocmai cu ceea ce am văzut deja în Evanghelia după Ioan. Cine cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu? Fără El, nimeni nu le poate cunoaște. De aceea spune Pavel în încheiere că el nu vorbește despre aceste lucruri cu cuvinte înduplecătoare învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, comunicând lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești.

De ce limitează Pavel comunicarea lucrurilor duhovnicești numai la omul duhovnicesc? Pentru că ea este cu neputință în cazul celorlalți. „Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu“ (ASV); el nu poate înțelege lucrurile duhovnicești. „Căci pentru el sunt o nebunie“; el consideră că noi, cei care credem în Domnul Isus, suntem cu adevărat „nebuni“. „Și nici

nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește“ (versetul 14). Punctul culminant al acestui pasaj este atins în cuvintele: „ele trebuie judecate duhovnicește“. Lucrurile duhovnicești pot fi înțelese sau judecate numai de către omul duhovnicesc; omul natural nu le poate judeca, nici cunoaște. Nu este vorba aici de studiu îndelungat. Cineva ar putea, fără îndoială, petrece mult timp cercetând și totuși să rămână în necunoștință, întrucât îi lipsește un factor esențial. Omul natural ar mai putea fi numit, științific, omul sufletesc, adică omul controlat de suflet. Vorbind în termeni duhovnicești, acesta este omul nenăscut din nou. El este, la fel ca Adam, un suflet viu, golit de Duhul lui Dumnezeu și, în consecință, incapabil să cunoască lucrurile lui Dumnezeu.

Ca regulă generală, după convertire, o persoană ar trebui să cunoască lucrurile duhovnicești. De ce totuși mulți frați și surori rămân în necunoștință? Starea aceasta se datorează faptului că, deși au duhul renăscut, ei nu sunt neapărat și oameni duhovnicești. În capitolele 2 și 3 din 1 Corinteni, Pavel pune accentul mai degrabă pe „duhovnicesc“ decât pe „duh“. La Ioan accentul este pus pe „duh“, în timp ce la Pavel este pe „duhovnicesc“. Este necesar ca omul nu doar să aibă acest Duh, ci să se și afle sub stăpânirea acestui Duh. Este absolut necesar să ai Duhul; altă cale nu există. Dar avându-L, trebuie să trăiești după principiile Lui, să umbli în Duh și să fii un om duhovnicesc; în caz contrar, nu-ți este de nici un folos.

Să ilustrăm cu o pildă. Să presupunem că duci într-o livadă un om orb din naștere. Încerci să-i vorbești despre un mangotier și să-i descrii fructele. Crezi că orbul va înțelege? Oricât de ascuțită i-ar fi mîntea și oricât de sensibil auzul, el tot nu va putea înțelege pe deplin. El n-are de unde să știe cum este culoarea verde despre care îi vorbești. Lumea văzului este diferită de lumea sunetului, după cum este diferită și de lumea gândurilor. În același fel, cunoașterea tărâmului spiritual necesită exercițiul duhului.

Nu toți cei care au ochi pot să și vadă, ci pot vedea numai cei care-și folosesc ochii. Orbul, este adevărat, nu poate vedea mangotierul; dar nici persoana care are văz nu va vedea până când nu-și va folosi văzul. Nici orbul și nici cel care vede nu vor putea auzi mangotierul cu urechile.

Necazul nostru astăzi este că, în timp ce orbul nu are ochi cu care să vadă mangotierul, cei care văd încearcă, deși fără succes, să audă fructul cu urechile. După cum omului natural îi este cu neputință să-L cunoască pe Dumnezeu — pentru că nimeni nu-L poate cunoaște prin intermediul organelor naturale — în același mod, nici omul născut din nou nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu dacă se folosește tot de mijloacele naturale. Nu toți care au Duhul Îl cunosc pe Dumnezeu. Este posibil ca Duhul lui Dumnezeu să se afle într-o persoană și aceasta totuși să nu-L cunoască pe Dumnezeu. Dacă deșteptăciunea celui păgân nu-i este de nici un ajutor în cunoașterea lui Dumnezeu, i-ar putea ea fi de vreun folos unui creștin? Dacă cunoștința mentală nu-l poate învăța Biblia pe cel păgân, poate ea vreodată să-l învețe pe creștin? Singura cale de cunoaștere a Cuvântului este prin întrebuintarea duhului. Este vorba de mai mult decât de a avea Duhul; este vorba de folosirea duhului. Nimeni nu poate trage concluzia că, după primirea unui Duh nou, îi va mai fi îngăduit să urmeze vechile căi, în loc să umble în duhul. Dacă vechea cale s-a dovedit inutilizabilă înainte, ea este la fel de nepotrivită astăzi, după primirea Duhului. Calea fundamentală de cunoaștere a Bibliei se află în duh. De aceea arată Pavel în 1 Corinteni 2 că nu e vorba de a avea sau nu Duhul, ci de a fi sau nu duhovnicește. Lucrurile duhovnicești nu pot fi judecate decât de oameni duhovnicești.

„Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni carnali, ca unor prunci în Cristos“ (3:1, ASV). Apare un alt termen aici, „carnal“. Pentru că erau carnali, credincioșii din Corint erau prunci în Cristos. De aceea Pavel adăugă: „V-am hrănit cu lapte,

nu cu bucate tari“. Nu că ei n-ar fi fost deloc în stare să se apropie de lucrurile duhovnicești, ci că nu se puteau apropia decât de cea mai simplă dintre descoperiri. Orice alt lucru mai adânc îi depășea. Fiind carnali, nu puteau bea decât lapte; nu puteau mânca bucate tari. Laptele se bea în prima fază a vieții; el reprezintă deci revelația de început, elementară. „Bucatele tari“ se mănâncă mai târziu în viață, acesta fiind un indiciu al unor descoperiri mai adânci și mai înalte. Doar o scurtă parte a vieții depinde de hrănirea cu lapte. Și totuși, unii, aidoma acestor credincioși din Corint, par incapabili să se hrănească cu altceva vreme excesiv de îndelungată: „... căci nu le puteați suferi [bucatele tari]; și nici acum chiar nu le puteți suferi“ (1 Corinteni 3:2b).

Trei feluri de oameni sunt prezentați în capitolele 2 și 3 din 1 Corinteni:

1) *Omul natural*, care nu are decât ceea ce aparține sufletului. Ar mai putea fi numit și omul suflesc. Omul natural nu este născut din nou, duhul lui nu este regenerat; în consecință, nu poate cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii de felul acesta nu înțeleg deloc Biblia.

2) *Omul carnal*, care are viață din Dumnezeu, pentru că Duhul lui Dumnezeu este în el, numai că, în loc să umble în duh, umblă în carne. Având Duhul, și totuși neintrând în contact cu Duhul; având Duhul, și totuși nesupunându-se Acestuia; având Duhul, și totuși neaflându-se sub cârmuirea Lui — aceștia sunt oamenii numiți în Scriptură carnali. Înțelegerea pe care o au asupra Bibliei este cât se poate de mărginită. Ei nu se pot hrăni decât cu lapte, nicidecum cu bucate tari. Laptele este hrana primită prin intermediul mamei, prin urmare comparația făcută nu semnifică altceva decât o descoperire mijlocită, nu una directă. Astfel de oameni sunt incapabili să primească o descoperire direct de la Dumnezeu. Sunt nevoiți să o primească de la alții.

3) *Omul duhovnicesc*, care nu numai că are Duhul lui Dumnezeu, dar și umblă în puterea Duhului, după legea Duhului.

Descoperirea pe care o va primi această categorie de oameni este nelimitată. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că numai omul duhovnicesc poate judeca *toate lucrurile*.

În studierea Bibliei, nu trebuie să uităm această condiție prealabilă fundamentală: cel care studiază trebuie să fie duhovnicesc și să urmeze Duhul.

B. Consacrat

Obligativitatea unei inimi deschise

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Este plină de lumina lui Dumnezeu. Lumina aceasta este dată tuturor acelor a căror inimă este deschisă înaintea Lui. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului“ (2 Corinteni 3:18). Contemplarea Domnului, cu fața descoperită, este condiția de bază pentru a fi luminați de slava Lui. Cum se poate aștepta cel care se apropie de Domnul cu fața acoperită ca slava Domnului să lumineze asupra lui? Lumina lui Dumnezeu nu strălucește decât asupra acelor care sunt deschiși înaintea Lui. Dacă nu ești deschis față de Dumnezeu, este cu neputință să-I primești lumina. Piedica în calea înțelegerii Bibliei se află într-un duh, o minte, o voință și o inimă închise față de Dumnezeu.

Soarele are putere să lumineze întreaga lume, dar dacă stăm în casă, cu toate geamurile și ușile închise, lumina lui nu va ajunge până la noi. Nu lumina este de vină, ci cel care o refuză. La fel se întâmplă cu lumina spirituală. Ori de câte ori ne închidem, lumina nu mai ajunge la noi. Sunt credincioși care se închid față de Dumnezeu și care, în consecință, nu-I vor vedea niciodată lumina. În loc să ne ocupăm doar cu cititul, ar fi bine, de asemenea, să ne și cercetăm pe noi înșine și să vedem dacă suntem deschiși față de Dumnezeu. Dacă fața ne este acoperită, slava lui Dumnezeu nu ne va putea lumina. Dacă inima ne este închisă înaintea Lui, cum ne va putea da El lumină?

Lumina își are legile ei exacte. Strălucește asupra tuturor acelorora care sunt deschiși înaintea ei. Gradul de deschidere determină gradul de iluminare. Chiar dacă am închide toate ușile și geamurile unei încăperi, lumina fizică tot va străbate înăuntru, într-o oarecare măsură, dacă există undeva fisuri. Așadar, nu e greu să primești lumină. Aplică legea aceasta a deschiderii, într-un mod cât se poate de simplu, și vei avea lumină. Omul care se închide față de Dumnezeu nu va putea cunoaște Biblia, oricât de mult ar studia și oricât de mult s-ar ruga. Nimeni nu se poate aștepta la iluminare cu o inimă închisă. Lumina lui Dumnezeu nu îi este dată omului în chip necondiționat; pentru a o obține, el trebuie să se supună legii ei.

Deși toți copiii lui Dumnezeu citesc aceeași Biblie, ei nu sunt luminați în egală măsură. Unii par să nu o înțealgă deloc, alții înțeleg ceva, apoi sunt aceia care o găsesc plină de lumină. Cauza unor asemenea variații se află în cititori. Lumina lui Dumnezeu rămâne aceeași, doar oamenii sunt diferiți. Unii au inima deschisă și de aceea pot înțelege Biblia; alții sunt închiși față de Dumnezeu și-atunci nu pot înțelege nimic. Închiderea unor oameni este totală, iar întunericul în care se află este și el total; alții sunt închiși în parte și tot în parte primesc și lumina. Oricare ar fi gradul neputinței de a înțelege — scăzut sau ridicat, complet sau parțial, el nu face altceva decât să dovedească întunericul din noi. Să nu credem o clipă măcar că a studia Biblia bine sau nu reprezintă o chestiune lipsită de importanță. Dacă cineva nu studiază Biblia bine, asta înseamnă că omul acela trăiește în întuneric. Neputința de a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și de a-I vedea lumina este un lucru cât se poate de grav.

S-ar putea ridica întrebarea: ce anume se înțelege prin a fi deschis față de Dumnezeu? Deschiderea aceasta trebuie să vină dintr-o consacrare necondiționată și fără rezerve. A fi deschis față de Dumnezeu nu este o atitudine de moment, trecătoare, ci

este o caracteristică permanentă. Nu este ceva ocazional, ci continuu. Dacă această consacrare față de Dumnezeu este desăvârșită, atunci și atitudinea față de Dumnezeu este, în mod natural, lipsită de rezerve și deschisă sub toate aspectele. Orice semn de închidere nu indică altceva decât o consacrare imperfectă. Întunericul este consecința închiderii, iar închiderea vine ca urmare a lipsei de consacrare. În punctul unde consacrarea nu este totală, apare o rezervă. În punctul unde omul nu I se poate supune lui Dumnezeu, acolo el este nevoit să se apere. Și tot în punctul acela, drumul către adevărul Scripturii îi este închis. Ori de câte ori va atinge zona aceasta, el nu va face altceva decât să o înconjoare iarăși și iarăși. Foarte simplu spus deci, întunericul vine din închidere, iar închiderea este consecința lipsei de consacrare.

Ochiul trebuie să fie sănătos

Biblia vorbește în multe locuri despre lumină. În Matei 6:22, Domnul Isus vorbește despre lumina inimii: „Ochiul este lumina trupului“. Observați că trupul are un „luminător“. Lumina vine de la Dumnezeu, dar luminătorul este în noi. Cu alte cuvinte, Dumnezeu aduce lumina în luminător, iar acesta este locul unde primim și de unde transmitem lumina. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate străluci asupra noastră dacă nu avem luminătorul în trup. Acesta este ochiul nostru și, prin urmare, „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi întuneric“ (versetele 22-23). Domnul Isus ne vorbește de o singură condiție necesară pentru a avea trupul plin de lumină, și anume starea de sănătate a ochiului.

Ce se înțelege prin sănătatea ochiului? Deși avem doi ochi, privirea nu se poate concentra decât într-o singură direcție; ambii ochi privesc simultan la același lucru. Să presupunem că cineva suferă de o boală a ochilor. În loc de a urmări o singură direcție,

cei doi ochi se concentrează în două părți diferite, văzând astfel două lucruri concomitent, dar fără a-l vedea clar pe nici unul. Pentru a vedea clar, concentrarea trebuie să fie într-o unică direcție, niciodată în două, iar pentru a primi lumină este la fel de important dacă ochii văd sau nu și dacă există lumină. Lumină nu va fi dacă n-am primit har și îndurare; dar, dacă le-am primit, atunci lumina este deja în noi. Așa că impasul nostru acum nu este legat de lumină, ci de ochi. Dacă ochiul este rău, lumina nu se va arăta. Din nefericire, ochii multora suferă; ei văd două lucruri, în loc de unul singur sau văd un lucru ca fiind dublu. Ca urmare, lumina din viețile lor este foarte scăzută sau ei se află cu totul în întuneric.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt“ (versetul 24). Mulți nu pot vedea lumina, pentru că ochiul le este rău, lucru care se datorează, la rândul său, lipsei de consacrare față de Dumnezeu. Ce este consacrarea? Consacrarea înseamnă: Îi voi sluji *numai* Domnului. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Dacă-l respectă pe unul, pe celălalt îl va disprețui. Dacă-l urăște pe unul, pe celălalt îl va iubi. Este cu desăvârșire imposibil să-i slujești pe amândoi la fel de bine. Nu există nici o cale de a menține un echilibru între ei. Nimeni nu-I poate sluji Domnului, pe de-o parte, și lui Mamona, pe de alta. Mai devreme sau mai târziu, cel care slujește la doi stăpâni va fi pus să aleagă. Și, în cele din urmă, va ajunge să-l iubească pe unul și să-l urască pe celălalt. Dacă o persoană nu I e consacără Domnului în totalitate, atunci îi va sluji lui Mamona pe de-a-ntregul. Domnul spune că ochiul trebuie să fie sănătos, ceea ce înseamnă că slujirea noastră și consacrarea trebuie să fie una. Sănătatea ochiului unui om se traduce prin singularitatea slujirii lui.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să înțelegem acest principiu de bază: dacă dorim să studiem Biblia, să-i pătrundem învățătura și să primim revelațiile din ea, atunci avem răspunderea de a I ne consacra Lui în totalitate. Ori de câte ori consacrarea noastră

este șovăielnică, vederea ne este încetoșată. Când nu mai vedem limpede, cu siguranță că am pierdut din consacrare. Să înțelegem bine că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni!

Celălalt stăpân este numit Mamona; el reprezintă bogățiile sau avuția. Cât de greu se vede lumina Bibliei din cauza lui Mamona! El așterne un văl prin care mulți nu mai pot vedea lumina din Biblie. Ei nu pot vedea adevărul Cuvântului, pentru că în ei este Mamona. Când câștigul lor personal va veni în conflict cu adevărul, ei nu vor înceta să alerge după avuție. Dacă oamenii ar putea lăsa deoparte câștigul personal sau pierderea și ar căuta adevărul cu orice preț, ar ajunge de la sine să cunoască Biblia. Dar, rămânând nerezolvată problema lui Mamona, mulți supun la compromisuri învățătura Bibliei. Dacă cei credincioși l-ar îndepărta cu totul pe Mamona, numărul celor care ascultă de Dumnezeu ar crește covârșitor.

Tocmai de aceea trebuie să dăm toată atenția acestui avertisment. Ori de câte ori devenim neatenți și ne îngrijim de un câștig egoist, lumina lui Dumnezeu va fi acoperită pentru noi. Ca să o vedem, trebuie să încetăm să-i slujim lui Mamona. Nu putem avea două interese: al nostru și al lui Dumnezeu. Nu putem avea în vedere decât un singur interes: pe al lui Dumnezeu. Dacă la mijloc se strecoară și interesul nostru, din chiar momentul acela vom avea doi stăpâni, iar ochii noștri nu vor mai privi într-o singură direcție. Celui cu inima împărțită Biblia îi devine inaccesibilă; cel care dorește să-și apere interesul este scos automat din cursă. Numai omul care urmărește o singură țintă poate cu adevărat studia Biblia.

În ce fel ne poate fi ochiul sănătos? „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (versetul 21). Iată un lucru deosebit: dacă-l vom putea ține sub stăpânire pe Mamona, asta ne va fi un ajutor, nu o pagubă. Prin natura ei, inimii noastre îi place Mamona. Ne vine foarte greu să ne îndreptăm inimile spre Dumnezeu și nu spre câștig. Și totuși, dacă nu ne-am lăsa stăpâniți

de gândul câștigului, atunci ne-am putea ține inima sub stăpânire. Ar fi bine deci să învățăm să trimitem Domnului comoara noastră. Domnul spune aici: „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“. Dacă cineva Îi trimite Domnului comoara pe care o are, atunci inima lui va urma același drum, în mod natural. Trimițându-și în cer comoara, credinciosul își trimite și inima tot în cer. Unde ne este comoara, acolo ne va fi și inima. Deci, încredințându-I lui Dumnezeu tot ce avem, și inima noastră va fi toată a Lui. Și astfel, ochiul ne va fi sănătos.

Ca să înțelegem Biblia, este necesar ca dedicarea noastră să fie desăvârșită. Cum ne-ar putea fi inima îndreptată spre Dumnezeu, în absența consacrării? Consacrarea are un rezultat direct: ne trimite inima la Dumnezeu. Când Îi dăruim Lui totul, inima nu are încotro și urmează aceeași cale, pentru că deja ne-am expediat acolo comoara. Două lucruri sunt posibile în momentul consacrării: inima unuia poate să plece înainte de consacrare, în vreme ce inima altuia vine după consacrare. Unora le este mișcată inima *înainte* de a se consacra, în timp ce alții se consacră mai întâi, apoi le este și inima mișcată. Oricare ar fi starea inimii noastre, noi suntem îndemnați la consacrare. Să trimitem înainte lucrul acela de care nu vrem cel mai mult să ne despărțim. În Numele Domnului, să-l trimitem celor nevoiași. De cum l-am trimis, inima noastră va trece de partea Domnului. Când toate lucrurile l-au fost date Lui, privirea ni se concentrează pe loc într-o singură direcție.

Pe măsură ce-și capătă unicitatea direcției de privire, ochii vor începe să vadă limpede și vor putea fi luminați. „Tot trupul tău“, spune Domnul, „va fi plin de lumină“ (versetul 22). Ce se înțelege printr-un trup plin de lumină? Înseamnă să ai suficientă lumină ca să-ți deprinzi picioarele la mers, mâinile la lucru, și mintea la gândit. Cu alte cuvinte, suntem înconjurați de lumină. Aceasta ne va inunda emoțiile, voința, mintea, dragostea, umblarea, calea. Nimic din noi nu rămâne acoperit vederii dacă ochiul ne este sănătos.

Am afirmat deja că numai omului duhovnicesc îi este accesibilă Biblia pentru studiu. Avem acum de adăugat că numai omul consacrat poate cunoaște Biblia. O persoană nededicată nu va putea niciodată să studieze bine Biblia. La citirea Scripturii, va întâlni aspecte în care nu este încă dedicat, iar acestea vor rămâne învăluite în întuneric. Continuând să citească, va da peste alte și alte aspecte de felul acesta, iar întunericul se va face tot mai mare. Cu întunericul asupra lui, îi va fi cu neputință să primească ceva din partea lui Dumnezeu. De aceea, i se cade omului să I se dăruiească cu totul lui Dumnezeu. El nu-I poate sluji Domnului pe de-o parte, iar pe de alta să se aștepte să meargă tot pe calea lui. Cineva ar putea spune: Vreau din toată inima să cunosc voia lui Dumnezeu, dar pur și simplu nu știu ce învață Biblia cu privire la acest lucru. O asemenea afirmație nu reprezintă adevărul, este doar o scuză. Omul acela nu știe, pentru că nu are nici o dorință de a urma calea Domnului. Cine vrea cu adevărat să meargă pe calea Domnului, va vedea drumul bine marcat înaintea lui. O singură categorie de oameni nu știe sigur: cei ai căror ochi nu privesc într-o unică direcție.

Ascultarea trebuie să fie continuă

Dumnezeu ne va descoperi adevărul Bibliei după măsura ascultării noastre. Cât de mult ascultăm determină câtă lumină vom primi. Dacă stăruim în ascultare față de Dumnezeu, vederea noastră va fi neîntreruptă. Fără consacrare, este cu neputință să vezi; fără stăruință în ascultare, este cu neputință să vezi din ce în ce mai mult. Când dedicarea este mai puțin decât întreagă, și iluminarea este incompletă. Dacă dedicarea este prea generală, nici iluminarea nu poate fi mai concretă. Așadar, problema fundamentală este cea a consacrării. Cine nu cunoaște consacrarea nu are cum să cunoască Biblia. Pentru ca vederea să fie continuă, în afara consacrării odată făcute, omului îi mai trebuie stăruință în ascultare. Gradul de iluminare depinde de

gradul ascultării, după consacrare. O vedere desăvârșită cere ascultare desăvârșită.

Să dăm toată atenția cuvintelor Domnului: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la mine“ (Ioan 7:17). Dacă un om vrea să facă voia lui Dumnezeu, el va avea cunoștință. Cu alte cuvinte, ascultarea este condiția pentru cunoaștere. *Dorința de a face voia lui Dumnezeu reprezintă condiția pentru a cunoaște învățătura lui Dumnezeu.* Este absolut imposibil să cunoști învățătura care vine de la Dumnezeu dacă nu ai intenția să faci voia Lui. A-I cunoaște învățătura presupune a dori să faci voia Lui. A vrea este o chestiune legată de atitudine. Dumnezeu vrea de la noi această atitudine de ascultare. De îndată ce ea este prezentă în noi, învățătura lui Dumnezeu ne va deveni limpede. În loc de a întreba tot timpul care-i învățătura Bibliei, ar fi mai bine să ne întrebăm dacă vrem să auzim Cuvântul Domnului. Piedica este în atitudinea noastră, nu în învățătura Scripturii. Dumnezeu este Cel răspunzător pentru învățătura Lui, dar a înțelege sau nu Biblia depinde mai ales de atitudinea noastră. Dacă atitudinea noastră este corectă, Dumnezeu nu va zăbovi să ne descopere Cuvântul Său. Data următoare, când vom dovedi aceeași ascultare neîntârziată, cu o atitudine corectă, vom primi o nouă descoperire de la Dumnezeu. Descoperirile însoțesc o atitudine corectă; ascultarea arătată după primirea descoperirii va atrage după sine iarăși o atitudine corectă și o altă revelație.

Mulți susțin că au înțeles adevărurile Scripturii, deși numai cei care vor să facă voia lui Dumnezeu le pot înțelege cu adevărat. Această „voință de a face voia lui Dumnezeu“ este rezultatul lucrării neîntrerupte pe care Domnul o face în noi. Să nu crezi că nu te costă nimic să vezi lumina. Fiecare lucru „văzut“ este foarte valoros și cere un preț. Uneori este necesar să fim trecuți de Dumnezeu prin experiențe dureroase, înainte de a fi în stare să vedem un singur lucru. De multe ori, lumina lui Dumnezeu ajunge

la noi prin reflexie: ea strălucește într-o parte și este reflectată în alta. O mare parte din lumina lui Dumnezeu este reflectată în natură. Primind lumină pe o parte, putem vedea lumina pe partea cealaltă. Mai multă lumină într-un punct ne garantează că vom vedea mai mult în alt punct. Dacă suntem neascultători într-una din încercări, vom pierde curând revelația. Pentru a vedea limpede lumina lui Dumnezeu după aceea, va trebui să privim din direcții diferite. Cu cât suntem mai dispuși să plătim prețul necesar cu fiecare ocazie, cu atât mai multă lumină vom fi în stare să vedem. Ascultarea duce la ascultare, iar aceasta va rodi și mai multă ascultare. Lumina aduce cu sine lumină, și tot așa mai departe. Toate lucrurile rânduite de Dumnezeu au un rost. Când sărim peste ascultare o dată sau de două ori, vom suferi inevitabil o pierdere înaintea Lui.

Oricând și oriunde nu reușim să vedem, lucrul acesta se datorează cu siguranță imperfecțiunii consacrării, indiferent cât de mult am vrea noi să credem să suntem consacrați și ascultători. Incapacitatea de a vedea nu poate fi pusă decât pe seama unei suferințe a ochilor. Lui Dumnezeu nu-I lipsește niciodată lumina, dar e posibil ca El să refuze să vorbească atunci când vede încăpățănare în noi. El nu constrânge pe nimeni și nici nu vorbește cu ușurință. Duhul Sfânt pare a fi foarte sfios, pentru că se retrage de îndată ce află în noi o ezitare. Dumnezeu nu va da lumină acolo unde consacrarea este șovăielnică. Prin urmare, a nu reuși să înțelegi Biblia nu este deloc un lucru de neluat în seamă; el semnalează o lipsă de consacrare. Doctoria spirituală de pus pe ochi trebuie să fie cumpărată cu un preț; nu se primește fără plată. Vederea cere un preț și capacitatea de a vedea nu este un lucru ieftin.

C. Încercat

„Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căroră judecată s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul“ (Evrei 5:14). „Prin întrebuițare“ se mai poate traduce „datorită obișnuinței“. Pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu, este necesară împlinirea unei condiții. Care este aceea? Hrana tare este pentru oamenii maturi. De ce? Pentru că și-au format deprinderea de a mânca hrană tare. Cei maturi sunt capabili să primească hrană tare datorită obișnuinței căpătate de a-și folosi judecata în deosebirea binelui de rău. Obișnuința cu „cuvântul despre dreptate“ (versetul 13, ASV) înseamnă pricepere în Cuvântul lui Dumnezeu, prin întrebuițare continuă. În limba greacă, cuvântul „întrebuițare“ sau „obișnuință“ este un termen practic. Înseamnă „priceput“, „îndemânatic“. Printre muncitori, unii sunt la începutul meseriei, alții sunt calificați. Aceștia din urmă au devenit pricepuți în urma unei perioade de ucenicie. Să fii priceput în cuvântul despre dreptate înseamnă să fii bine instruit în Cuvântul lui Dumnezeu. O persoană va înțelege Cuvântul lui Dumnezeu dacă-și formează îndemânarea prin obișnuință.

Biblia are darul de a descoperi ce este în cititor. Unii scot doar anumite lucruri din Scriptură. Dacă vrei să-ți dai seama de caracterul și de deprinderile unei persoane, cere-i să citească un capitol din Biblie și să-ți spună cu ce a rămas din el. O fire cercetătoare va găsi multe lucruri curioase în Biblie. Un om înzestrat cu minte pătrunzătoare va vedea în Biblie o mulțime de raționamente. Un om care nu gândește va vedea doar slova scrisă din fiecare verset. Cât de adevărat este că felul de a fi și deprinderile unei persoane pot fi dezvăluite din modul în care citește Biblia. Dacă aceste trăsături nu sunt controlate, ele pot duce la rătăcire și la o zadarnică citire a Bibliei.

Ce fel de caracter și deprinderi trebuie să aibă cineva pentru a studia corect Biblia?

1. Să nu fie subiectiv. Orice cititor al Bibliei trebuie să fie obiectiv. O persoană subiectivă nu va putea studia bine Biblia, pentru că nu poate primi învățătură. Vorbește unei persoane obiective o dată și te va înțelege. Vorbește-i uneia subiective de trei ori și tot nu va înțelege. Mulți nu aud și nu înțeleg, pentru că sunt prea subiectivi, nu pentru că sunt mai puțin inteligenți. Întrucât trăiesc în totalitate în lumea gândurilor lor, sunt incapabili să audă cuvintele altora. Fiind deja plini de propriile opinii și idei, cum ar mai putea face loc spuselor altcuiva? Dacă gândul lor este la o apă, iar oamenii vorbesc despre un deal, îl vor recepta ca pe apa din deal. Pot astfel de oameni, care nu reușesc să audă vorbele altcuiva, să audă Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă nu sunt în stare să înțeleagă lucrurile pământești, cum le vor putea pătrunde pe cele duhovnicești?

Un lucru este destul de surprinzător: toți cei care știu cum să citească Biblia sunt, de asemenea, iuți la auzire. Le vorbești, iar ei înțeleg imediat. Înțeleg pe deplin tot ceea ce le-ai spus. Nefiind subiectivi, ei pot, în egală măsură, să citească Biblia și să asculte ce spun alții. Multora, pe de altă parte, le poți vorbi o dată sau de două ori, fără nici un efect asupra lor. Motivul este că sunt deja prea plini de alte lucruri, de multe gânduri, idei și opinii. Dacă vrem să știm cât de subiectivi suntem, cea mai bună probă este să urmărim dacă înțelegem ce spun oamenii când vorbesc. Suntem în stare să le înțelegem spusele într-o conversație oarecare? Având în vedere numărul limitat de ani pe care-l avem de petrecut în această viață pe pământ, am pierde mult prea mult timp dacă am fi mereu subiectivi. Cititorii obiectivi sunt de zece ori mai eficienți decât cei subiectivi. Aceștia din urmă pot citi Biblia de zece ori și s-o lase totuși să treacă pe lângă ei, fără nici un efect de durată.

Să ne aducem aminte de Samuel. Când Domnul l-a chemat pe nume, el s-a dus la preotul Eli. Samuel era un tânăr grijuliu. S-a gândit că numai Eli putea fi acela care-l cheamă în mijlocul

noapții. Când Dumnezeu l-a chemat deci, el a crezut că este Eli. Cu siguranță că auzise vocea lui Eli de nenumărate ori înainte, și totuși acum nu a făcut deosebirea dintre această voce și cealaltă. Pricina se află în subiectivitatea lui. Minteia îi era deja fixată pe Eli ca singurul care-l putea chema și de aceea n-a putut deosebi vocea lui Dumnezeu de vocea lui Eli.

Unii oameni nu-I îngăduie lui Dumnezeu să-i vindece de subiectivitate. Oricum ar citi aceștia Biblia, la sfârșit rămân neatinși. Par a nu fi niciodată capabili să-L audă pe Dumnezeu vorbind. Când citim Cuvântul, gândurile, ideile, sentimentele noastre și inima noastră trebuie să fie deschise față de Dumnezeu. Pe scurt, nu trebuie să fim subiectivi. Vom vedea din ce în ce mai mult importanța acestui principiu. Cel care nu și-a rezolvat problema subiectivității, nu va putea studia Biblia bine.

O persoană obiectivă așteaptă să-L audă pe Dumnezeu vorbind; într-o astfel de persoană există liniștea care-I face loc lui Dumnezeu să vorbească. Cel care a atins un asemenea stadiu înțelege cu ușurință ce spune Dumnezeu în Biblie. Persoana subiectivă însă, nu poate nici măcar reproduce ce a citit, pentru că, spiritual vorbind, este tare de urechi — după cum se spune în Evrei 5:11 (ASV): „... vi s-a înfundat auzul“. Cuvântul rămâne în afară din cauza multelor lucruri care se află înăuntru. Așadar, subiectivitatea este un lucru cât se poate de grav. O persoană subiectivă nici nu aude Cuvântul lui Dumnezeu, nici nu poate înțelege lucrurile duhovnicești.

2. *Să nu fie neglijent.* Biblia trebuie citită cu multă atenție, pentru că este o carte exactă până la ultima sa iotă. Înțelesul cuvântului scapă la cea mai mărunță dovadă de neglijență. După cum o persoană subiectivă va lăsa Cuvântul să treacă pe lângă ea, la fel va pierde lecția pe care o are de învățat și o persoană neatentă. Să avem mare grijă! Cu cât cunoști mai bine Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai atent devii. Pentru o persoană nechibzuită, lucrurile citite în Biblie rămân la suprafață. Ascultând

în ce fel citește un frate din Biblie, îți poți da seama pe loc dacă el este o persoană atentă sau neglijentă. E un foarte dăunător obicei acela de a nu citi corect un cuvânt sau mai multe cuvinte importante dintr-un verset sau dintr-un pasaj mai lung. Din cauza proastei deprinderi de a fi imprecisi, cunoștințele pe care le avem din Biblie sunt adeseori inexacte. Cu câtă ușurință poate fi înțeleș greșit Cuvântul lui Dumnezeu, din cauza neglijenței.

Să dăm un exemplu. Singularul și pluralul unui cuvânt sunt cu multă grijă folosite în Biblie, făcându-se clar deosebirea între ele. De exemplu, în limba greacă există o deosebire între cele două numere în cazul cuvântului „păcat“. Singularul, „păcat“, indică natura păcătoasă a omului; pluralul, „păcate“, se referă la faptele păcătoase ale omului. Ori de câte ori Biblia spune că Dumnezeu iartă păcatele omului, cuvântul folosit este întotdeauna la plural și se referă la faptele păcătoase ale omului. Dumnezeu nu iartă niciodată păcatul omului, la singular, adică natura păcătoasă a omului. Păcatul, la singular, nu este iertat, nu, ci noi trebuie să fim izbăviți de natura păcătoasă, în timp ce de păcatele noastre trebuie să fim iertați. Biblia deosebește clar cele două situații.

„Păcat“ și „legea păcatului“ sunt iarăși două lucruri diferite. O persoană neizbăvită de sub legea păcatului nu este izbăvită de păcat. În Romani 6 este vorba despre izbăvirea de păcat, iar Romani 7 vorbește despre legea păcatului. Dacă nu suntem suficient de atenți, putem crede că aceste două aspecte reprezintă cam același lucru. Când ajungem la Romani 6, tragem concluzia că problema păcatului a fost de-acum rezolvată, pentru că Pavel face deja legătura, la sfârșitul capitolului 6, cu începutul capitolului 12, vorbind despre a-I aduce lui Dumnezeu trupurile noastre. Și totuși, mai este și un alt lucru pe care Pavel îl cunoaște bine, și anume că izbăvirea de păcat presupune să ai cunoștință de „legea păcatului“ și că „legea păcatului“ este învinsă prin „legea Duhului“ din Romani 8. O persoană neatentă poate socoti

că „legea păcatului“ și „păcatul“ ar fi aproape unul și același lucru, ceea ce înseamnă că va pierde înțelesul Cuvântului lui Dumnezeu. Căci Cuvântul este bine șlefuit; fiecare spusă a lui Dumnezeu își are greutatea proprie. Dacă suntem neatenți, putem trata la întâmplare Cuvântul lui Dumnezeu, pierzându-i astfel înțelesul.

În afara „legii păcatului“, mai există o altă lege în Romani 7, „legea morții“. Iarăși, din neglijență, aceste două legi ar putea fi văzute ca fiind identice. În realitate, sunt complet diferite. Păcatul este legat de necurăție, în timp ce moartea este legată de neputință. „Binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac“ reprezintă „legea morții“, „... răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac...“ reprezintă „legea păcatului“. Să faci ceea ce nu vrei să faci este păcat, dar să nu faci ceea ce vrei să faci este moarte. Prin „moartea împreună cu Cristos“ suntem izbăviți de legea păcatului. Prin „învierea împreună cu El“ suntem izbăviți de legea morții. De aceea Romani 7 nu vorbește doar despre „legea păcatului“, ci și despre „legea morții“. Dacă suntem neatenți, aceste adevăruri vor fi cu siguranță trecute cu vederea. Un lucru este clar: persoanele care studiază bine Biblia sunt atente și meticuloase.

Poate că ni s-a spus că de-acum suntem îmbrăcați cu haina dreptății, haina Domnului Isus sau, altfel spus, că Dumnezeu ne-a dat dreptatea Domnului Isus drept veșmânt al dreptății, astfel fiindu-ne acoperită goliciunea și putând deci să ne apropiem de Dumnezeu. Totuși, Biblia nu dă o asemenea învățătură. Nu se spune nicăieri în Scriptură că Dumnezeu ne-a dat nouă dreptatea Domnului ca să fie a noastră. Este scris însă că Dumnezeu ni L-a dăruit pe Domnul Isus ca să fie El dreptatea noastră. Dumnezeu n-a luat o bucățică din dreptatea Domnului ca să ne-o dea nouă, *ci El ni L-a dat pe Domnul Însuși spre a fi dreptatea noastră*. Diferența este imensă! Cine nu citește cu atenție ar putea considera că *dreptatea Domnului Isus* și *Domnul Isus ca dreptate* reprezintă unul și același aspect, nedându-și seama că dreptatea

Domnului Isus Îi aparține numai Lui Însuși, neputând să ne fie socotită nouă. Oricine vine la Dumnezeu trebuie să posede dreptate. Domnului Isus Însuși Îi este necesară dreptatea pentru a veni înaintea lui Dumnezeu; dreptatea Sa proprie este pentru propria Sa întrebuițare. Și aceasta este dreptatea pe care a trăit-o în viața Lui pe pământ. Dacă ar fi fost cu puțință ca această dreptate să ne fie transferată nouă, atunci cu siguranță că am fi posedat dreptate; în cazul acesta însă, mai trebuia să moară Domnul Isus pentru noi? De fapt, dreptatea *Lui* nu poate nicidecum să fie transferată. Este a Lui pentru veșnicie și nimeni nu se poate folosi de ea pentru sine însuși.

Care este atunci dreptatea noastră? Domnul Isus *Însuși*, și nu dreptatea Lui, devine dreptatea noastră. Cu excepția lui 2 Petru 1:1, unde termenul folosit are un înțeles diferit, toate celelalte referiri din întreg Noul Testament vorbesc despre *Domnul Isus Însuși ca dreptate a noastră* și niciodată despre dreptatea Lui devenind dreptate a noastră. Dreptatea Domnului Isus L-a îndreptățit ca Mântuitor al nostru; din moment ce are dreptate în Sine, El nu are nevoie de ispășire pentru Sine. El este, totuși, îndreptățit de Dumnezeu și ne este dăruit nouă ca dreptate. Suntem îmbrăcați cu El. Fiind îmbrăcați cu El, suntem îmbrăcați cu dreptate. Suntem socotiți drepti de Dumnezeu nu pentru faptele noastre bune, ci pentru că suntem îmbrăcați cu Cristos, care este dreptatea noastră. Suntem primiți în Fiul Preaiubit, și nu în dreptatea Fiului Preaiubit. Ca să studiem corect Biblia, trebuie să fim exacti.

Unii afirmă că sângele Domnului Isus este ceea ce ne dă viață, înțelegându-se prin asta că viața noastră cea nouă se întemeiază pe sângele Lui. Ei mai susțin că, bând sângele Domnului, noi căpătăm viața. Care este versetul din Scriptură pe care se bazează ei? Este citat Cuvântul din Levitic 17:14: „Căci viața oricărui trup stă în sângele lui...“. Dacă citim Cuvântul în grabă, e posibil să acceptăm această interpretare. Și totuși, sângele

nu ne dă viața cea nouă. *Căci sângele este pentru ispășire; sângele împlinește cerința lui Dumnezeu.* Găsim porunca privitoare la sânge în Exodul 12:12: „...Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi...” *Sângele este necesar ca să fie văzut de Dumnezeu.* El trebuie să împlinească cerința lui Dumnezeu, nu a noastră. Există un singur loc în Biblie care vorbește despre modul de a acționa al sângelui asupra noastră — că are efect asupra conștiinței noastre, care tot spre Dumnezeu este îndreptată.

Care este atunci înțelesul cuvântului „viață” din Levitic 17? În original, cuvântul „viață” este „suflet”, indicând astfel „viața sufletului”. Domnul Isus Și-a dat propriul Său suflet. Spune Isaia: „... S-a dat pe Sine Însuși la moarte” (în ASV: „El Și-a vărsat sufletul în moarte”). Vărsându-Și sângele, Domnul Isus Și-a dat sufletul la moarte. Iar lucrul acesta s-a făcut spre ispășire. Pe cruce, El a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23:46). Și când a zis aceste vorbe, a murit. Trupul Îi atârna pe Cruce; sufletul a fost dat la moarte în sângele ispășirii (caracteristica omului este sufletul; sufletul care păcătuiește trebuie să moară; în concluzie sălașul personalității omului trebuie să moară); iar duhul I-a fost încredințat lui Dumnezeu.

În Ioan 6, găsim versetele: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică” și „... pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”. Nu apare însă nicăieri scris că oricine bea sângele are viața. Pentru a căpăta viața, este necesară și mâncarea trupului, alături de băutul sângelui. Să ne obișnuim să fim foarte atenți. Dacă amestecăm ceea ce Dumnezeu a separat, putem foarte ușor să-I înțelegem greșit Cuvântul. Nu avem voie să citim Biblia la întâmplare. Cercetând cu grijă Scriptura, vom descoperi că sângele este destinat să împlinească cerința lui Dumnezeu, nu pe-a noastră.

Să presupunem că cineva spune: Nu vom mai păcătui dacă sângele ne-a curățit inimile și a îndepărtat rădăcina păcatului.

Ce vom zice? Vom răspunde: Sângele Domnului nu ne-a spălat niciodată inima. Biblia nu spune nicăieri că sângele Domnului Isus ne spală inima. În schimb, Cuvântul spune că Dumnezeu ne-a dat o inimă nouă. Inima este nespus de înșelătoare; ea nu poate fi curățită. Sângele este dat pentru ispășirea păcatului, nu pentru curățire. Este dat pentru iertare, nu pentru sfințenie (sfințenia înaintea lui Dumnezeu și sfințenia din om nu sunt unul și același lucru).

Cineva ar putea obiecta, spunând: Nu se spune în Evrei 10 că sângele Domnului Isus ne spală inimile ? Nu, ci acolo stă scris: „... cu inimile stropite și curățite de un cuget rău“ (versetul 22). Cugetul face parte din inimă; este acea parte în care avem conștiința păcatului. Sângele îndeplinește cerința cugetului, după cum îndeplinește cerința lui Dumnezeu. Când înțelegem în ce fel Domnul Isus face ispășire pentru păcatul nostru, cugetul nostru, drept răspuns, nu va mai avea povara conștiinței păcatului. Prin urmare, efectul sângelui asupra cugetului nostru nu este acela de a ne împiedica să mai păcătuim, ci de a ne elibera de conștiința păcatului. A nu mai păcătui este rezultatul lucrării Duhului Sfânt. Să nu confundăm lucrarea sângelui cu lucrarea Duhului Sfânt.

Trebuie să ne creăm deprinderea corectitudinii înaintea lui Dumnezeu. Dacă ne lipsește exactitatea, vom dăuna corectitudinii lui Dumnezeu. Cei care s-au obișnuit să fie neatenți, imprecizi, nu vor rămâne cu nimic din citirea Bibliei. E bine să înțelegem că Biblia este atât de exactă, încât nu îngăduie nici o imprecizie. Să ne lăsăm instruiți în corectitudine.

3. *Să nu fie curios.* Trebuie să urmărim precizia, dar nu trebuie să fim curioși. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte exact, dar nu trebuie să-l cercetăm cu o inimă curioasă. Dacă facem asta, vom trece pe lângă valoarea lui spirituală. Fiind o carte duhovnicească, Biblia trebuie înțeleasă cu duhul. Dacă vom căuta să fim exacti și metodici în studiul nostru numai din dorința de a ne satisface curiozitatea și nu urmărind valorile spirituale, atunci

suntem pe o cale greșită. Cât este de trist că sunt oameni care caută întotdeauna lucruri ciudate în Biblie. Unii, de exemplu, își irosesc vremea încercând să demonstreze că pomul cunoașterii binelui și răului este vița de vie. Un astfel de mod de a studia Biblia este lipsit de rost. Recunoscând că aceasta este o carte duhovnicească, trebuie să găsim în ea duh, viață și să-L găsim pe Domnul. Când vedem și înțelegem lucrurile duhovnicești, atunci vedem și exactitatea literei, pentru că toate lucrurile duhovnicești sunt precise. Ne vom rătăci în studiul nostru dacă nu-l abordăm din unghiul căutării lucrurilor de sus.

Unii apucă pe drumul curiozității fără frâu, mai ales în studiul profeției. Aceștia cercetează profețiile nu pentru că inima le e plină de așteptarea întoarcerii Domnului, ci pentru că vor să cunoască viitorul. Deosebirea dintre ce este duhovnicesc și ce este neduhovnicesc este imensă. Dacă suntem doar curioși, vom lua toate lucrurile duhovnicești valoroase și le vom preschimba în lucruri neduhovnicești, lipsite de viață. Iată un lucru foarte grav. Ar trebui să distingem, înaintea Domnului, între ce are preț și ce nu este așa de valoros, între ce este esențial și ce este neimportant. Același Domn Isus care anunță: „... câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege...“, spune, de asemenea: „... voi... lăsați nefăcutele cele mai însemnate lucruri din Lege...“ (Matei 5:18; 23:23). Legea este exactă până la cea din urmă iotă sau frântură de slovă, dar ea conține și lucruri cu greutate, lucruri însemnate. Cei curioși fără măsură aleg spre studiu lucrurile mai puțin însemnate. Călătorind pe calea cea ușoară, ei vor deveni în scurtă vreme ușuratici. Starea lor se potrivește întocmai cu cuvintele Domnului Isus: „[Voi] strecurați țânțarul și înghițiți cămila“ (Matei 23:24). Ei strecoară ce este neînsemnat și înghit ce este esențial. Un astfel de mod de a studia Biblia este complet greșit; el are ca punct de plecare natura noastră curioasă. Cum ne-am putea aștepta să studiem bine Scriptura, când felul nostru de a fi rămâne neschimbat?

Trăsăturile de subiectivitate, neglijență și curiozitate sunt trei rele comune tuturor oamenilor. Defectele acestea trebuie îndreptate înaintea lui Dumnezeu pentru a putea deveni obiectivi, exacti și lipsiți de curiozitate. Deprinderile corecte nu se formează într-o zi, două; pentru ele, este nevoie de autodisciplină, perseverență (sau, mai bine zis, de disciplina Duhului). Ori de câte ori ne apropiem de Scriptură, s-o facem în chip obiectiv, exact și fără curiozitate. Când felul de a fi și obiceiurile ne sunt corectate după cum trebuie, atunci vom fi în stare să studiem bine Biblia.